

lena a provedena exekuce vyklizením bytu žalobcem a jeho manželkou obývaného, pokud se týče, může-li se žalobce dovolávat nějakého práva, jež by výkonu exekuce nedopouštělo. V tomto ohledu soud druhé stolice ze zjištěných okolností právem odvozuje jednak, že byla-li žalobcova manželka jedinou nájemkyní sporného bytu, stačilo pro pronajímatele, domáhati se pouze proti ní exekučního titulu, jednak že, prohlásil-li nynější žalobce výslovně ve sporu původně proti němu i jeho manželce zahájeném, že sporný byt jemu nepatří, že byl tehdy na vojně, nutno tomu prohlášení přikládati význam ten, že sám nájemních práv nemá, nýbrž pouze jeho manželka, že na taková práva nároků nečiní, a že následkem toho, i když rozsudek byl vydán pouze proti manželce žalobcově, žalobní nárok opodstatněn není, protože neprokázal žádného práva, jež by nepřipouštělo výkonu exekuce. Vzhledem k tomu není správným ani názor dovolatelův, že by žalovaní musili proti němu podati především výpověď z bytu nebo žádati o svolení ku výpovědi. To je naprosto vyloučeno a nemělo by účelu, neboť, jak bylo zjištěno, nájemní poměr trval pouze mezi žalovanými a žalobcovou manželkou. Ostatně stačí poukázat na případné vývody napadeného rozsudku.

Čís. 434.

Hajného jest ve smyslu § 49, čís. 6 j. n. čítati k osobám, jež při lesním hospodářství vypomáhají.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, R I 113/20.)

Žalobce podal u okresního soudu na žalovaného majitele velkostatku žalobu o náhradu služebních požitků 3.005 K, ježto mu žalovaný, u něhož byl ve službě jako hajný, dal neoprávněně výpověď. Soud první stolice vyhověl námitce nepřislušnosti a odmítl žalobu. Důvody: Žalobce opírá zažalovaný náhradní nárok o služební poměr lesního hajného k vlastníku polního a lesního hospodářství a dovozuje odtud a z ustanovení § 49, čís. 6 j. n. výlučnou příslušnost okresního soudu. Dle tohoto zákonného ustanovení přísluší však před soudy okresní výlučně spory z poměru námezdního mezi hospodáři polními a lesními a jich polními a lesními pomocnými dělníky a nádeníky. Za pomocného dělníka nelze však pokládati lesního hajného, neboť odporuje tomu již doslov zákona a úvaha, že hajný ustanoven jest k pracím nikoli ručním, k pouhým mechanickým výkonům, nýbrž k činnosti dohlédací, tedy k výkonům rázu vyššího, jež nelze ztotožňovati s výkony pomocných dělníků a nádeníků. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. Důvody: Dle § 49, čís. 6 j. n. náleží před okresní soudy nehledíc k hodnotě sporného předmětu veškeré rozepře ze služebních smluv mezi polními a lesními hospodáři a jejich rolnickými a lesnickými pomocnými dělníky a nádeníky. Žalobce jako bývalého lesního hajného dlužno považovati za lesnického pomocného dělníka a jest proto pro spor ze služebního poměru věcně příslušným soud okresní. Na věci ničeho nemění se tím, že žalobce jako lesní hajný byl ustanoven k činnosti dohlédací, že tedy lze u něho předpokládati jisté odborné vědo-

mosti. To plyne z toho, že zákon rozeznává mezi lesními pomocnými dělníky, kteří zpravidla jsou vyučenými odborníky a nádenníky, pak z dalšího znění § 49 čís. 6 j. n., dle něhož před okresní soudy náleží i veškeré rozepře ze služebních smluv mezi držiteli hor, a zaměstnanými od nich dílovedoucími, tedy osobami s odbornými vědomostmi. Že nejednalo se o ustanovení žalobce k výkonům rázu vyššího, to vysvětluje i z požitků s místem tím spojených.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ve věcech sporných dlužno zkoumati příslušnost dle údajů žaloby. V žalobě jest tvrzen služební poměr mezi žalobcem a žalovaným a jde toliko o to, sluší-li hajného čítati k osobám, jež při lesním hospodářství vypomáhají ve smyslu § 49, čís. 6 j. n. Tomu jest přisvědčiti. Nezáleží na tom, že mu přísluší dohled. Vždyť náleží ku příslušnosti okresního soudu po rozumu § 49, čís. 6 j. n. i spory ze služebních smluv mezi majiteli domů a domovníky a mezi držiteli hor a u nich zaměstnanými dílovedoucími. Zákon má tu na mysli všechny ty, kteří vůbec konají pomocné práce, a nelze tudíž usuzovati, že předpokládá pouze práce ruční. Jde to z toho, že rozeznává mezi dělníky a těmi, kdož konají pomocné práce.

Čís. 435.

Byly-li v žalobě věci, jichž vydání požadováno, oceněny určitým penízem a kromě toho celkový nárok uveden penízem jiným, jest rozhodným v otázce věcné příslušnosti peníz, na který oceněny jednotlivé věci.

Soudu není dovoleno, by s hlediska věcné příslušnosti zabýval se úměrností mezi rozhraničujícím penízem, v zákoně vytčeným, a hodnotou tohoto peníze v znehodnocené měně.

(Rozh. ze dne 9. března 1920, R I 126/20.)

Žalobce podal u okresního soudu žalobu na vydání věcí, udav při každé z nich ceny, jichž součet činil 3.370 K. Zájem na vydání věcí ocenil penízem 1.000 K. Žalovaný vznesl včas námitku věcné nepřislušnosti soudu, ježto hodnota předmětu sporu přesahuje 1.000 K. Soud první stolice námitku tu zamítl, ježto žalobce oceňuje zájem na sporu na 1000 K a ježto toto ocenění, ať správné či nesprávné, jest pro posouzení otázky příslušnosti jedině rozhodným. Rekursní soud vyhověl námitce a odmítl žalobu. Důvody: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu. § 56 odstavec druhý j. n. ustanovuje, že v případech, kde hodnota předmětu sporu, nezáležejícího v určitém penízi, jest rozhodnou pro posouzení otázky příslušnosti, náleží žalobci, by hodnotu tu v žalobě udal. V tomto případě žalobce skutečně tak učinil a ocenil si předměty, jichž vydání žalobou se domáhá, úhrnem na 3370 K, tedy na peníz, značně převyšující hranici příslušnosti soudů okresních. Dodatek v žalobě, že zájem sporu oceňuje si na 1000 K, nemůže odčiniti ono ocenění. Jedině v tom případě, že by šlo o alternativní žádání této částky, neb že by žalobce byl se nabídl tuto částku místo požadovaných předmětů přijmouti,